

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Prolog til det kongelige Theaters første
Forestilling efter Hans Majestæt Kong Christian
den Ottendes Død den 3. Marts 1848.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh., 1848

Fysiske størrelse | Physical extent:

[4] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Heiberg.

Troloy ved Theatrets første
Forskielling efter Christian VIII.

Död.

1848.

37. - 281.

Smaatryk.

PROLOG

til

det kongelige Theaters

FÖRSTE FORESTILLING

efter

Hans Majestæt

Kong Christian den Ottendes

Död.

Den 3die Marts 1848.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

Naar Landets elskte Fader kaldes bort,
Da hylle Landets Muser sig i Sort,
Og deres Tempel lukker sig som Graven.
O! hvilket Tidsrum er dog rundet hen
Fra sidst, vi saaes, til nu, vi sees igjen:
Af Kongens Haand rev Döden Herskerstaven!

Hvad han har været for sin Tid, sit Folk,
Derom skal andre Tunger være Tolk,
Historien er Kongers Eftermæle.
Men som de fædrelandske Musers Ven,
Skal Tanken drages til den Tabte hen,
Og veemodsfuldt ved hans Erindring dvæle.

Hvor ofte saaes han i vor Midte her!
Som Faa han fatted Digtekunstens Værd,
Og lytted til dens Röst fra denne Scene.
Han fryded sig ved Alvor, som ved Skjemt;
Nu har Thalia Lystigheden glemt,
Hun fælder Taarer nu med Melpomene.

Hvad Mangen ikke veed, det vidste han:
At Muser fandt i dette lille Land
Et Hjem, tidt nægtet dem paa større Steder;
Og stolt og glad ved disse Huldes Leg
I Ly af Danmarks gamle Skjoldung-Eg,
Han satte selv sin Roes i deres Hæder.

Og ofte, naar den travle Dag var endt,
Hvis hede Sol hans Isse havde brændt,
Og Dagens Byrde fra hans Bryst var væltet,
Gik han ved Qveld i Musalunden ind,
Og aanded Kjöling i dens Maaneskin,
Og fölte Hjertet ved dens Toner smeltet.

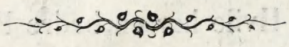
Nu er han vandret til et andet Sted,
Hvor Aftnens Hvile har en bedre Fred,
Og bedre Skygge svaler Folkets Hyrde;
Der höster han de gode Kongers Lön,
Der beder han om Styrke for sin Sön,
Som nu skal bære Kongers tunge Byrde.

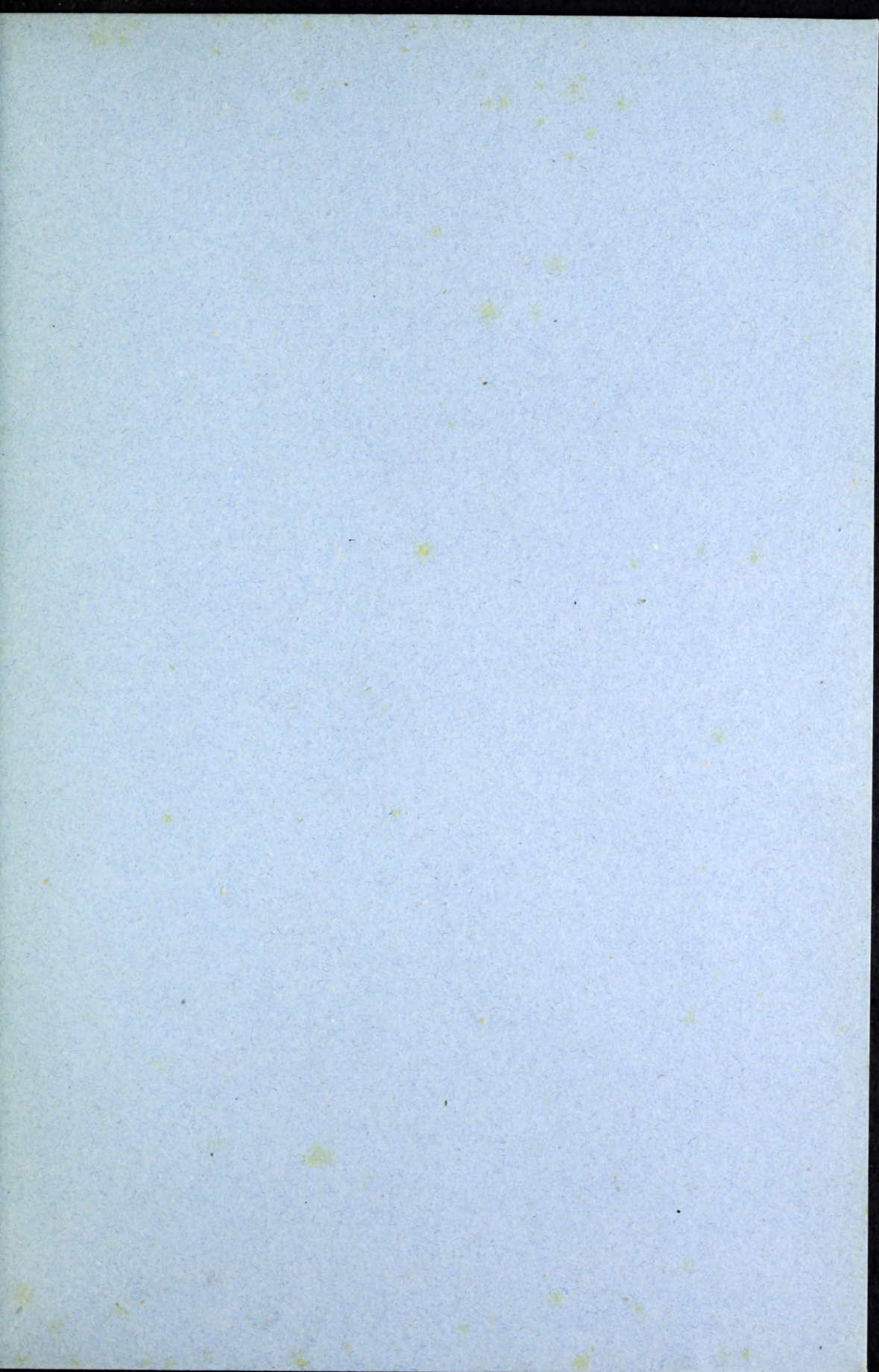
Vort Öie stirrer nu mod denne Kant,
Hvor Haabets Sol staaer op, da Mulmet svandt,
Og lover os, at Himlen vil sig klare.
Da tindre Kunstens Stjerner atter frem,
Da samles vore Muser under dem,
Og vil et gjenfødt Liv os aabenbare.

De samles efter Sorgens første Tid,
Da meer ei hæftig, men som Veemod blid
Den sagte svæver over Danmarks Dale.
Lad Floret, som om denne Bygning hang,
Da briste nu! lad Tale, Spil og Sang
Og Dandsens Rhythmer ende deres Dvale!

Thi vist skal Sorgen ikke være glemt,
Men holdes i sin milde Tone stemt,
Naar Pieriders Chor ei meer forstummer.
Held Hjertet, som for denne Tröst har Sands!
De Himmelske, som flette Skjönheds Krands,
Forædle Livets Lykke, som dets Kummer.

J. L. Heiberg.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130018501490